

Ó Þ E K K T U R

HARÐAR SAGA OG HÓLMVERJA

 SAGA
EGMONT

Ó Þ E K K T U R

HARÐAR SAGA OG HÓLMVERJA

 SAGA
EGMONT

Óþekktur

Harðar saga og Hólmverja

Saga

Harðar saga og Hólmverja
Copyright © , 2019 Óþekktur and SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726225709

1. e-book edition, 2019
Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

1. kafli

Á dögum Haralds hins hárfagra byggðist mest Ísland því að menn þöldu eigi ánauð hans og ofríki, einkanlega þeir sem voru stórrar ættar og mikillar lundar en áttu góða kosti og vildu þeir heldur flýja eignir sínar en þola ágang og ójafnað, eigi heldur konungi en öðrum manni. Var einn af þeim Björn gullberi. Hann fór úr Orkadal til Íslands og nam Reykjadal hinn syðra frá Grímsá til Flókadalsár og bjó á Gullberastöðum. Hans synir voru þeir Svarthöfði, Geirmundur, Þjóstólfur, og koma þeir ekki við þessa sögu.

Hinn elsti son Bjarnar hét Grímkell. Hann var bæði mikill og sterkur. Björn gullberi gerðist mikill maður fyrir sér og auðigur að fé. Grímkell Bjarnarson bað Rannveigar Þorbjarnardóttur úr Arnarholti, Þorbjörn var bróðir Lýtings, föður Geitis í Krossavík, og fékk hennar og voru ekki lengur ásamt en þrjá vetur og varð hún sótt dauð. Þau áttu eftir dóttur er Þuríður hét. Hún fæddist upp með þeim manni er Sigurður múli hét. Hann bjó undir Felli. Hún var væn kona og hög á hendur og nokkuð harðlynd. Var hún þó vinsæl.

2. kafli

Grímkell bjó fyrst suður að Fjöllum skammt frá Ölfusvatni. Þar er nú kallað á Grímkelsstöðum og eru nú sauðahús. Grímkell átti vítt goðorð. Hann var auðigur maður og höfðingi hinn mesti og kallaður ekki um allt jafnaðarmaður. Hann færði bú sitt eftir konu sína dauða til Ölfusvatns því að honum þóttu þar betri landakostir. Hann bjó þar síðan alla stund meðan hann lifði. Hann var kallaður Grímkell goði.

Högni hét maður og bjó í Hagavík skammt frá Ölfusvatni. Þorbjörg hét kona hans. Þau áttu dóttur þá er Guðríður hét. Hún var væn kona og vinsæl. Högni var ættsmár og var þó vel að sér en Þorbjörg kona hans var sýnu ættstærri og kom þó vel ásamt með þeim. Högni var vel fjáreigandi.

Valbrandur hét maður er bjó á Breiðabólstað í hinum nyrðra Reykjadal. Hann var sonur Valþjófs hins gamla. Torfi hét son Valbrands. Þeir feðgar höfðu goðorð. Torfi var vitur maður og víðfrægur.

Þar óx sá maður upp með þeim feðgum er Sigurður hét og var Gunnhildarson. Hann var skyldur Torfa að frændsemi. Hann var kallaður Sigurður Torfafóstri. Hann var hinn efnilegasti maður og ger að sér um flestar íþróttir.

Annað barn átti Valbrandur. Það var dóttir er Signý hét. Hana átti Þorgeir úr Miðfelli, son Finns hins auðga Halldórssonar, Högnasonar. Hann var þá andaður er sjá saga gerðist. Grímur hét son þeirra, efnilegur maður og óx upp með móður sinni. Signý bjó á Signýjarstöðum skammt frá Breiðabólstað. Hún var skörungur mikill, skjótorð og skapstór og harðúðig í öllu.

Þar óx upp sá maður með henni er Grímur hét. Hann var kallaður Grímur hinn litli. Hann var fóstri Signýjar og mikils háttar maður, skjótlátur og skynjugur um flest.

Kollur Kjallaksson bjó þá á Lundi í Reykjardal hinum syðra. Hann var höfðingi mikill.

3. kafli

Maður hét Þorvaldur er bjó á Vatnshorni í Skorradal, mikill maður og sterkur. Kona hans hét Þorgríma og var kölluð smíðkona, fjölkunnig mjög. Indriði hét son þeirra, mikill maður og efnilegur. Þorgríma lifði lengur þeirra hjóna. En þá er hún var ekkja orðin bjó hún í Hvammi í Skorradal. Hún gerðist auðig kona og mikil fyrir sér.

Það er sagt eitt sumar sem oftar að Grímkell goði reið til þings og einnhvern dag gekk hann frá búð sinni með flokk mikinn manna og til búðar Valbrands og inn í búðina. Valbrandur fagnaði honum vel því að Grímkell var honum kunnigur áður. Setjast þeir niður og tóku tal með sér.

Grímkell mælti: “Það er mér gjörla sagt Valbrandur að þú eigir þér dóttur þá er Signý heitir og sé skörungur mikill. Vil eg biðja hennar ef þú vilt gifta mér hana.”

Valbrandur svarar: “Kunnigt er oss að þú hefir ætt góða og auð fjár og ert sjálfur garpur hinn mesti. Vil eg þessu vel svara.”

Lýkur þeirra tali svo að Valbrandur fastnar Grímkatli goða Signýju dóttur sína en boð skyldi vera að tvímánuði suður að Ölfusvatni.

Torfi Valbrandsson var eigi á þingi. Og er Valbrandur kom heim af þingi sagði hann Torfa syni sínum tíðindin.

Torfi svarar: “Alllítills þykja yður verðar mínar tillögur er mig skyldi ekki að spyrja slíku enda þykir mér ekki ráð þetta er þú hefir séð fyrir dóttur þinni jafnvirðulegt sem þér þykir vera. Mun Signýju þetta verða ekki mikið til yndis er maður er bæði gamall og harðráður.”

Torfi kvað þá vísu:

*Gift hefir þorna þóftu,
þegn nam slíkt að fregna,
gamall benhríðar beiðir
brynfatla Grímkatli.
Auðs nam yndi og blíðu
einfeldr Njörun steina.
Get eg að gera mun lítið
gamalmenni það henni.*

Spurði Signý nú gjaforð sitt og lét sér fátt um finnast. Og er þau Torfi og Signý systkin finnast lætur hann sér ekki um ráðahag þenna.

“Er ást mikil,” segir hann, “okkar í millum. Er mér ekki um að þú ráðist úr héraði á burt með fé þitt.”

Hún svarar: “Eg sé hér gott ráð til bróðir. Bregð þú ekki ráðahag þessum en eg mun handsala þér fé mitt allt á þann hátt að þú skalt gjalda heimanfyllgju mína, slíka sem faðir minn hefir á kveðið og mun það víslega tuttugu hundraða munur. Vil eg það gefa þér til vingunar utan gripi mína tvo þá er eg hefi mestar mætur á. Er það annað men mitt hið góða en annað hestur minn Svartfaxi.”

Torfi lét sér þetta vel líka og mælti þá vel til hennar.

4. kafli

Nú búast menn til brúðkaupsferðar. Kollur frá Lundi var boðinn til brúðkaupsins einnhver virðingamestur. Hann báðu þeir feðgar vera fyrir boðsmönnum því að Valbrandur var svo gamall að hann nennti eigi að fara en Torfi vildi eigi fara. Kollur réðst til ferðar með brúðinni og voru saman þrír tigir manna. Þau gistu að Þverfelli í Reykjadal hinum syðra.

Grímur hinn litli fóstri Signýjar skyldi geyma hrossa á gistingunni og um morguninn er hann leitaði fann hann eigi Svartfæxa, hest Signýjar. Grímur fór þá að leita norður yfir háls til Flókadals. Gekk hann eftir dögglóð. Hann fann hestinn dauðan í jarðfalli þar í dalnum. Hann tók af fjötur er hann hafði haft á honum um nóttina og fór síðan aftur og segir Signýju að hestur hennar var dauður hinn góði og hversu til hafði borið.

Hún svarar: “Þetta er ill furða og mun eigi gott á vita. Vil eg aftur hverfa og ekki fara lengra.”

Kollur kvað það ógeranda og ei duga að bregða ferð sinni þvílíkri fyrir þessa sök. Og svo varð að vera sem Kollur vildi og fara þau öll saman og koma þau til Ölfusvatns og hafði Grímkell þar margt fyrirboðsmanna. Var þar veisla hin prýðilegasta. Fór hún vel fram og skörulega.

Eftir afliðna veisluna fór Kollur í burt og aðrir boðsmenn en Signý var þar eftir og fóstur hennar er Þórdís hét og Grímur hinn litli. Grímkell hafði gefið Koll góðar gjafir og talaði vináttusamlega við hann en þótti þeir feðgar sýnt óvirða sitt mál er þeir sóttu eigi brúðkaupið. Spurði hann og vísuna Torfa og gat ekki að gert. Gerðist þar nú fátt á